

ARREST

N°

Het Hof van Beroep te BRUSSEL, eerste kamer, na
beraadslaging, spreekt volgend arrest uit :

Rep. Nr. 2013/133

A.R. nr. 2011/AR/738

INZAKE VAN :

- 1) De heer , en zijn echtgenote
- 2) Mevrouw
samenwonende te

appellanten tegen een vonnis uitgesproken door de
rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 30 juli 2009,

- 8 -10- 2013

vertegenwoordigd door Meester loco
v Meester advocaat te

1ste kamer

TEGEN :

De **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE**
INSPECTEUR VOOR
waarvan de kantoren gevestigd zijn te

geïntimeerde, vertegenwoordigd door Meester |
v Meester , advocaat te

Gelet op de stukken van de rechtspleging, inz.:

- het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel (23ste kamer),
na tegenspraak uitgesproken op 30 juli 2009, waarvan geen betekening
wordt voorgelegd;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, op 29 maart 2011 ter griffie
neergelegd;
- de syntheseconclusie van appellanten, op 8 november 2011 ter griffie
neergelegd;
- de syntheseconclusie van geïntimeerde, op 14 oktober 2011 ter griffie
neergelegd.

Eindarrest
(Ged. herv.)

Gehoord de advocaten van partijen ter openbare terechtzitting van 3 september 2013 en gelet op de stukken die zij neerlegden.

I. Procedure

1. Appellanten stellen hoger beroep in tegen het bestreden vonnis dat hun oorspronkelijke vordering, ingesteld bij dagvaarding van 30 augustus 2007, ontoelaatbaar verklaart en de gerechtskosten ten laste legt van appellanten.

2. Appellanten vorderen met de hervorming van het bestreden vonnis, om hun oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren, dienvolgens "het bevel tot betalen en tot uitvoeren van herstel" zoals aan hen betekend op 1 augustus 2007, teniet te doen en van onwaarde te verklaren, minstens te beslissen dat er in casu geen gerechtelijke beslissing voorligt die een uitvoerbare titel is wat betreft de bevolen herstelmaatregelen" en geïntimeerde te veroordelen tot betaling van alle kosten.

- 8 -10- 2013

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig ingesteld en is ontvankelijk.

3. Geïntimeerde besluit tot de ongegrondheid van het hoger beroep en tot der ontoelaatbaarheid, minstens de ongegrondheid, van alle vorderingen van appellanten, met veroordeling van appellanten tot betaling van de gerechtskosten, doch met uitzondering van de rechtsplegingsvergoeding (zie p.v. van terechtzitting van 3 september 2013).

II. Relevante feitelijke gegevens

4. Appellanten zijn eigenaar van een perceel met woning te
kadastraal bekend onder
met een oppervlakte van 5 aren 50 centiaren.

Zij hadden een aanvraag tot bouwvergunning ingediend voor het bouwen van een gekoppelde rijwoning.

Appellanten hebben op 16 december 1986 de stedenbouwkundige vergunning verkregen.

5. Na uitvoering van de werken werd een p.v. betreffende bouwovertradingen opgesteld. Het p.v. vermeldt volgende vaststellingen:

- het optrekken van een gebouw met een gemeenschappelijke ingang (wel 2 toegangsdeuren), met een installatie van zes brievenbussen en vier bedrukknoppen;
- aan de achtergevel van het gebouw nummer 9, t.h.v. de keiderverdieping, een schuifraam en een enkelvoudige buitendeur geplaatst i.p.v. 2 kleine ramen;
- er wordt vastgesteld dat een terras aangelegd is op het niveau van onderhavige verdieping en m.b.t. de eerste en tweede verdieping wordt vastgesteld dat de voorziene terrassen verlengd werden tot op +/- de volledige breedte van de achtergevel;
- m.b.t. de achtergevel van het huisnummer wordt vastgesteld dat de ruimte van de nachthall voor de eerste verdieping over een grotere oppervlakte wordt opgetrokken boven het platte dak;
- in alle dakvlakken van beide woningen worden veluxen aangebracht.

6. Bij arrest van 14 juni 1995 van de 13de kamer van het hof van beroep te Brussel werden appellanten strafrechtelijk veroordeeld wegens bouwinbreuken. Het hof bevestigde de door de correctionele rechtbank uitgesproken veroordeling in het kader van de herstelvordering ingesteld door het Vlaamse Gewest tegen appellanten m.b.t. de herstelmaatregel, in het arrest geciteerd en bepaald als volgt:

- 8 -10- 2013

Beveelt beklagden (om) binnen een termijn van acht maanden, te rekenen vanaf huidige uitspraak, over te gaan tot het uitvoeren van aanpassingswerken overeenkomstig de bouwvergunning van 16 december 1986.

Zegt dat na het verstrijken van de gestelde termijn, de gemachtigde ambtenaar, voor het geval dat het vonnis niet vrijwillig ten uitvoer wordt gelegd, daarin kan voorzien, overeenkomstig artikel 65, § 2 van de wet van 29 maart 1962, op kosten van de veroordeelden, die gedwongen worden de uitgaven te betalen tegen overlegging van een staat op hun kosten begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter op verzoekschrift.

Zegt dat huidig vonnis zal worden vermeld op de kant van de omschreven dagvaarding op de wijze bij artikel 84 van de Hypotheekwet voorgeschreven.

Dit arrest is inmiddels definitief geworden.

7. Bij p.v. van 30 oktober 1996 werd vastgesteld dat het arrest van 14 juni 1995 niet was uitgevoerd. Het p.v. vermeldt:

In genoemde gerechtelijke uitspraak was bepaald dat herstel van de plaats in de vorige toestand, of het staken van het strijdig gebruik, diende te gebeuren voor 14 februari 1996, hetgeen inhield dat de aanpassingswerken dienden te worden uitgevoerd volgens de bouwvergunning van 16 december 1986, binnen de acht maanden te rekenen vanaf de gerechtelijke beslissing (d.i. vanaf 14 juni 1995).

Het p.v. van 30 oktober 1996 werd aan appellanten (en aan de bevoegde diensten) meegedeeld bij aangetekend schrijven van 18 november 1996.

8. De raadsman van appellanten verzocht op 21 november 1996 om een precieze beschrijving te geven van de uit te voeren werken om het gebouw in overeenstemming te brengen met de bouwvergunning. Hij stelde bovendien dat zijn cliënten *"bereid zouden zijn om een vergelijk te treffen door een geldsom te betalen"*.

9. Op 18 oktober 2006 volgt een nieuwe fotografische vaststelling.

10. Bij bevel tot betalen en tot uitvoering van het herstel d.d. 1 augustus 2007 wordt ten verzoeken van geïntimeerde aan appellanten het bevel gegeven om over te gaan tot "het uitvoeren van de werkzaamheden overeenkomstig de bouwvergunning d.d. 16 december 1986". Bij gebreke door appellanten aan het bevel te voldoen, zouden zij daartoe gedwongen worden door alle rechtsmiddelen na het verstrijken van de wettelijke termijn.

11. Op 30 augustus 2007 hebben appellanten dan de huidige vordering ingesteld tegen de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur voor het grondgebied Vlaams-Brabant.

III. Bespreking

- 8 -10- 2013

12. De eerste rechter heeft ambtshalve een middel van niet-ontvankelijkheid opgeworpen en vervolgens de vordering ontoelaatbaar verklaard wegens gebrek aan rechtspersoonlijkheid van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, die een orgaan is van het Vlaamse Gewest. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur kan wel in rechte treden op grond van de artikelen 149 en 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO) maar deze bevoegdheid is beperkt tot het instellen en benaastigen van de herstelmaatregelen en strekt zich niet uit tot een executiegeschil.

Ten gronde werpen appellanten de nietigheid op van het bevel van 1 augustus 2007, de verjaring van de actio judicati, de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (redelijke termijn, vertrouwensbeginsel, rechtszekerheid) en de verplichting van geïntimeerde om precieze en op limitatieve wijze te bepalen welke herstelmaatregelen moeten worden uitgevoerd.

13. Appellanten stellen dat nu geïntimeerde een proceshandeling heeft gesteld, meer bepaald het betekenen van een bevel tot uitvoering van herstelwerkzaamheden, waartegen in rechte kan worden opgekomen, zij gerechtigd zijn in rechte tegen geïntimeerde op te treden om die handeling te doen nietig verklaren. De kwestie of geïntimeerde al dan niet bevoegd was om die proceshandeling te stellen zou dan ook geen enkel belang vertonen.

Appellanten stellen dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur een fysiek persoon is, bekleed met een functie, en dat deze persoon de rechtspersoonlijkheid bezit; dat wettelijk tegen zodanige persoon in rechte kan worden opgetreden.

14. Artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO) stelde dat de rechtbank de herstelmaatregelen beveelt en dat dit "gebeurt op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied" het misdrijf werd gepleegd.

De stedenbouwkundige inspecteur kan ook voor de rechtbank van eerste aanleg de herstelmaatregelen vorderen (artikel 151 DORO).

Bij gebreke aan vrijwillige uitvoering kan de stedenbouwkundige inspecteur ambtshalve in de uitvoering van het vonnis voorzien (artikel 153 DORO).

Deze bepalingen komen overeen met artikelen 6.1.41, 6.1.43 en 6.1.46 van de V.C.R.O. van 15 mei 2009.

15. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur werd aldus decretaal bevoegd verklaard om de herstellvordering in te stellen en om toe te zien op de correcte uitvoering van de veroordeling maar dit impliceert niet dat de stedenbouwkundige inspecteur als verwerende procespartij kan worden aangesproken.

- 8 -10- 2013

Geïntimeerde maakt terecht de vergelijking met de staking van de in overtreding verrichte werken of handelingen die de stedenbouwkundige inspecteur bevoegd is te bevelen terwijl de vordering tot opheffing van het stakingsbevel gericht moet worden tegen het Vlaamse Gewest (artikel 6.1.47 van het VCRO).

Geïntimeerde, die ambtenaar is van het Vlaamse Gewest, is inderdaad niet zelf de schuldeiser van de herstellvordering. Deze vordering werd ingesteld door het Vlaamse Gewest (zie arrest van 14 juni 1995) dat alleen de schuldeiser van de vordering is.

Appellanten hebben bijgevolg de verkeerde partij gedagvaard. De oorspronkelijke vordering kon slechts geldig tegen het Vlaamse Gewest worden ingesteld.

16. De oorspronkelijke vordering, die ten onrechte tegen geïntimeerde werd ingesteld, was dan ook ongegrond. Er is echter geen reden om deze vordering ontoelaatbaar te verklaren zodat slechts op dit punt het hoger beroep gegrond wordt verklaard.

17. De gerechtskosten:

De gerechtskosten worden ten laste gelegd van appellanten, zijnde de in het ongelijk gestelde partijen.

Geïntimeerde heeft uitdrukkelijk verzaakt aan het vorderen van een rechtsplegingsvergoeding.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

Rechtsprekende na tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

- 8 -10- 2013

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch slechts deels gegrond.

Hervormt het bestreden vonnis in zover het de oorspronkelijke vordering ontoelaatbaar verklaart en, opnieuw rechtsprekende op dit punt, verklaart de oorspronkelijke vordering ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt voor het overige het bestreden vonnis met de enige wijziging dat appellanten geen rechtsplegingsvergoedingen verschuldigd zijn.

Veroordeelt appellanten in de gerechtskosten van het hoger beroep, begroot

- in hoofde van henzelf op € 186 rolrecht + nul euro rechtsplegingsvergoeding, en
- in hoofde van geïntimeerde op NIHIL.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de
burgerlijke eerste kamer van het hof van beroep te Brussel, op
- 8 -10- 2013
waar aanwezig waren en zitting hielden :

Voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier.